

33. szám.
 Augusztus 19-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Kovács Pál.

Iskolás gyerek voltam, mikor Pál bátyám azon kezdte egy humoristikus novelláját, hogy: „Eszti ke koppantott, s eloltá a gyertyát.”

Tréfás, jó ízű elbeszélés volt az; tudom, lúdczomb is jön benne elő; — de nem azért a lúdczombért volt jó ízű, hanem azért, hogy olyan különösen jól esett az embernek, ha olvasta; tudta, hogy ennek jó vége lesz; nem jár benne senki szerencsétlenül, mint azokban az ember-ríkató elbeszélésekben, a miket a többi poéták írnak; nem kínozza meg az olvasót, nem ijeszget, nem mond olyan gyilkos történeteket, a mik után nem mer az ember este az ágy alá nézni, hátha ott a gonosztevő?

Nem volt csodálatra méltóbb tünemény előttem, mint az, hogy valaki olyan dolgokat tudjon írni, a miket nevetni lehet. Honnan veszi azt, hogy tudja azt magányosan kigondolni,

ki tanítja meg rá? — Mikor ezt éppen nem tanítják az iskolákban; nem tanítja sem Ovid, sem Horac, sem Virgil, sem Cicero, sem Tacitus, sem Cornelius Nepos: pedig ez az első tudomány a földön.

Ezt a tudományt tanította nekünk Kovács Pál.

Ő volt a legelső magyar író, a ki a humoristicus család képek genréit megszeretette a közönséggel.

Aztán a humor ragadt.

A ki csak Kovács Pállal érintkezett, mindenkire ragadt humorából valami. Így járt Vas Gereben, így szegény Beöthy Laczika, — meg magam is.

Emlékezni fognak t. olvasóink ez előtt négy évvel a lapjainkban közlött „frakk metamorfózisára.” E kedélygazdag tréfás verses elbeszélést is kedves Pál bátyánk szerző, akkori embereknek nagy mulattatására.

Pál bátyánk e költői érdemei mellett kiti-
nő orvos is. És így testeket és lelkeket gyógyít.
Csakhogy a testeket homoeopathice, similia si-
milibus; a lelkeket pedig allopathice, a rossz
kedvet jó humorral

Adja isten, hogy soha se fogyjon ki ez
utóbbi patikája.

K—s M—n.

Szöveg

(nagy karének számára.)

Eheu nunc jubilare!
Deinde vero cantate!
Demum adhuc comotate!
Interdum „vivat“ clamate!
Flautate, citharate!
Fenestras illuminate!
Vexilla quoque portate!
Postremo vero „zaplatye!“

Az oláhországi lázadás.

Kimondá miniszter Gyika,
Hogy felálljon a trafika,
Mire az lett a replica;
Hogy épen nem kell nekik a.
S böszült lett a nép, mint bika,
Hanem aztán jött a fika,
S bebizonyítá a pika,
Hogy még is „kell“ a trafika.

*) Ugy hiszszük, hogy ezek ellen a rímek ellen még a Pesti Napló költészet tanítójának sem lehet kifogása.

K. M.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tele van ég hegedűvel!

Öt nap óta anyit inekeltünk, hegedültünk, is
mig három napig anyit fogunk inekelni, hege-
dülni, hogy szent David hozánk kipest „nima
gyerek,“ kinek anyja se irti szavat; no mienket
apja izs megirthei mar.

Ez aztan jubileum, tekintedezs barátom
uram; nem bicsi egyetemi! azok ötszáz eszten-
deig vartak rea, mig se nem tutak egy napnal
töbet neki consecralnyi; mienk csak huszonöt
esztendő, mig izs nyolez napig danolunk, eszünk
iszunk vigasagunkban. Ha ez minden 25 esz-
tendőben halagya ilyen proportioban, akkor ze-
nede jubileum ötszáz esztendő mulva elkezdődik
az idin tavaszal, is elvigzódik jövő esztendőre
öszel.

Első napon megirkeztünk, inekeltünk, ha-
zat megszabadítottunk száz husz ako sörtül. Ezel
izs keveseb a nimet ereje!

Masnap megint inekeltünk; megint atunk
nimetnek revangeot augsburgi veszedelemirt.
Száz ötven ako sör se bolondság! „Bajor vir!“
— „Had folyjon!“

Harmadik nap muzsikaban voltunk. Aj! az
a Liszt, miota pater quardian let, mig sokal ho-
szab szent ineket komponalya, mint mikor
mig csak frater Kreuzfidelius volt. Conscientio-
sus ember, bizony! in fizetem be csak tiz forin-
tot; de muzsikaltatot nekem husz forint arat.
Utoljara mar in könyörögtem; hogy kiretem
alasan, elig volt mar, ucegilyen nem fir mar
belim töb!

Most mar vagyok hatodik nap hetedik meny-
országba, is az nekem jo, mert ot nem kel csiz-
ma, kit nem kapok contora töbet.

Minden ijel iluminalok ablakokat mind, ki-
vive kit utczara nyilo szobat, a hol vannak ur-
laubos vitizek, kik nalam mulatnak adoexecutio
vigete.

Hja, nem telik! Edig jubileum bekerülte
magat nekem száz forintba, azt izs valtora fel-
vetem kegyes nazarenustol 69 procentre. Gye-
rek izs sűrgeti mindenfelül iskolapinz, tandij.
Majd bizony in, mikor muszaj nekem jubilea-
nyi, akkor in nem irek ra ilyen melikes dolgokra
pinzt elvesztegetnyi.

Hat nincs!

Hanem mig hónap, hónaputan meg azutan gyün három nap extra jubileum, superjubileum, is postjubileum; onan Zebulon ki nem maradhat. Mit mondana hoza orszag, mit mondana hoza utokor, ha Tallerossy Zebulont nem latna otan.

Azirt izz kirek alasan tekintedezs baratom uramat, szolyon arendasnak, külgye nekem az ötven forintot, elengedek neki jövő esztendei arendabul irte szazat, is interes fejibe toasztot mondok nagy banketen a zsidó emancipatorul. Hanem pinzes levelet kívül írja fél baratom uram „ex offo,” mert ha felesig kezibe kerül; az olyan malitiosus, hogy inkább kifizet belőle schuszter-contot, mint ilyen szent hazai czilokra által agyon.

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

U. I. Ha irasom kicsit olvashatlan; tesik anak tulajdonitnyi, hogy kicsit el vagyok rekedve. T. Z.

Még egy levél.

Tekintedezs baratom uram!

Augusztus havatul mindanyiunk sokat varnak. Teczet halanyi nem megirok. Orszag vinei szomjuhoznak pilanatot valamely kedvező politikai hatra fordulas benyomasa reminyiben haborgas nélkül kisirhessik vigig ismit Hunyady Matyas varanak, szent Istvan első kiraly jobb kezijit. Aszonysagok gondolnak disz crinolinokra elragatatasal, melyeket műviszetel fogjak: sokfile hangaz adatok imelygise közöt versengisre bocsajtani. Ifjak, idegesek feszültek varakoznyi, mig csuklas Liszt lilekszakatabul bele fuja irgalmatlan vagy trombitaba Rakoczijat nagyszerű magyarnak.

Mi mast varunk! orszagos gyüilis megtartatasat varunk! de nem fő is nagy miltosagu fő is tekintedezs karok is rendekit, — varunk szende tanar Riedl spectabilis inditvanyozo tanar gyüilisit. Edig nem volt alkalmatos helyisig elegendökipen kibeszilgetni profesoroknak ma-

guknak is masoknak, most meglesz, is sikeresen halhatandanak közvileminyre, kibeszilgethetnek.

E viget nagy az öröm, nem harsogatja ugyan Hirnök mindenkinek fülibe, mintha valamely kaczaganyos közügy ragyognik politikai homalyos latkörön.

De hat nem baj az se, nagyobb baj nekünk, hogy varunk mindig varunk, is mig se akar meggyüini kipviselői diurnumok orszaga!

Varom in ezt.

Alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Vagyok most Sz. Katolnan. . .

Adoma.

Vasuti mérnök ur tette látogatását a sápkorban szenvedő kisasszonynál.

— Hogy szolgál egészsége kisasszony?

— Igen bágyadtan érzem magamat.

— Ki kezeli betegségét?

— Sz. Doktor.

— Mit tart a betegségről? Mit rendelt ellene?

— Ma volt látogatáson, vas-oldatokat fog rendelni. —

— Oh azért nem kell a gyógytárba fáradni és költeni, van nálunk elég felszedett használhatlan pálya — sín, majd küldök egy párt.

— Köszönöm: de czélszerűbb lesz tán egy pakét kerékszeget küldeni, azokat könnyebb lesz bevenni. —

Legújabb alkotmányos krónika,

összegyűjtve egy heti tudósításaiból a politikai lapoknak.

Péntek. Tárnokmester ő excellentiája Bécsbe felutazott.

Szombat. Tárnokmester ő excellentiája és korlátnok ő excellentiája Esztergomba leutaztak ő eminentiája üdvözlésére.

Vasárnap. Korlátnok ő excellentiája Bécsbe visszautazott.

Hétfő. Tárnok mester ő excellentiája Budára visszakerkezett.

Kedd. Primás ő eminentiája Esztergomból Budára utazott.

Szerda. Dementi: nem való, hogy ő excellentiáik ő eminentiájához utaztak volna.

Szerda. Tárnokmester ő excellentiája Budáról Pestre utazott.

(Vége következik.)

Csak a muzsikus volt más,

Szerkesztői nyilatkozat.

Tisztelettel jelentem nagyérdemü közönségünknek, hogy a mai számtól kezdve az Üstökös felelős szerkesztését saját nevemre vettem át, s eddigi érdemes szerkesztő barátomat, Dienes Lajost, két év óta viselt terhes hivatalától nyugdíjmentesen felmenteni kegyeskedtem; hálás köszönetemmel fizetve őt ki eddigi hűséges szolgálataiért.

Pest, 1865 aug. 19-én.

Jókai Mór.

Mikor lesznek már a választások az országgyűlésre?

Felelet. Okvetetlen a télen, mert akkor bundát viselvén minden ember, sokkal kevesebb bizottmányi tag fér be a vármegye ház teremébe, mint nyáron.

Talányok.

Micsoda vasúton történt a legnagyobb vasúti szerencsétlenség, mi előtt még megnyitattott volna?

A losonczyi vasúton.

Hát az melyik vasút, a melyen soha sem fog semmi szerencsétlenség történni?

A szebeni.

Nomen et omen.

Az új pénzügyminiszteri osztályfőnök becsületes neve olyanformán hangzik, hogy „Savanyó.” Ő méltósága azonban oly tüzesen hozzáfogott a pénzügybevitel megkritikálásához, hogy most minden pénzügybureau-nak a képe mind „savanyó.”

hanem a werkli ugyanaz.

Isztrikuez és Nasszalmicseszkul.

I. Te! Hát abba az új pénzügyi bizottmányba elmenjünk-e mi is?

IV. Az a kérdés, hogy meghíznak-e bennünket?

I. Nem az a kérdés, hanem az a kérdés, hogy adnak-e ott is tiz forint napszámot?

Furcsa pénzneve.

Már meg azt beszélik, hogy Bismark úgy akarja compensálni Austriát Schleswigholsteinért, hogy az Augustenburgi herceget megteszi minden oláhok fejedelmének, s aztán az oláhokat hercegestül oda ajándékozza Austriának. — Azt mondja erre az osztrák diplomatia, hogy „köszönöm : magam is azzal kereskedem.“

Nevezetes jelensége az időnek.

Nem rég az történt, hogy egy megyei székvárosban, a jelenlegi hivatalnoki kar testületileg összzegyűl-
vén; „fecerunt magnum áldomás,“ s mikor már erősen fel voltak lelkesülve, en masse megindulának az 1861-
iki megyei képviselő ablaka alá, a ki notabene: *előkelő határozatista*, s ott — tán bevették az ablakokat? nem a! hanem fáklyás zenét adtak neki, s felköszöntötték, mint újra megválasztandó képviselőjüket.

Nagy elővigyázat.

— Kitől van ez a vers?
— *Királyhágóntúli Jánostól.*
— Soha sem hallottam ezt a nevet.
— No igen; 48 előtt *Erdélyi János*-nak hitták, de ha én ezt így mondanám, abból ti mindjárt jogot formálnátok, hogy kétségbe hoznátok az *Uniót*.

Kuruczvilági adomák.

(Folyt. és vége.)

Forgács ur olykor önfejűségében veszedelmes tréfákat is szokott elkövetni. Egyszer Rákóczinak egyenes parancsát: bombáztassa Pozsonyt! félrevetvén, a helyett beütött Morvába, — csak úgy tréfából . . . Azonban erre a fejedelem is letétette vele a kardot, és bezáratta a szepesi várba, — csak úgy tréfából . . . Simon úr megunván itt a dolgot, gondolta: kiszökik; le is ugrott éjtszaka a bástyáról, de a lába kificzamodott, ott találták reggel az árokban. E fölött aztán annyira elbusulta magát, hogy ki sem jöve többé a munkácsi várból — a hová vitték, — egész a háború végéig, — az igaz, hogy nem is igen eresztették. Hanem azért mégis fideliter elkíséré Rákóczit a hosszú bujdosásba, idegen országokra, itthon hagyván dús uroldalmait

E bujdosásokban Simon úrnak, a ki teljes életében bőven költött, egy ízben annyira kiapadtak vala forrásai, hogy már aranyos nyeregtakaróit, skófiúmos pantallereit stb. kelle eladogatnia, hogy megélhessen. De ő mégsem vágyott vissza gazdag jószágira, szegénységéből is viczczet csinált, irván Rákóczinak:

„Fölséges fejedelem! . . . én istennek hála megépültem, egészségem jó vagyon, meg is híztam, de nem csuda, mert ezüstöt eszem, aranyos tüzet, czafrangot és aranyos szerszámokat iszom. De ennek az tápláléknak is már vége leszen, s akkor *Forgács — forgácsot* fog rágni.“ Ez száraz táplálék lett volna Simon úr gyomrának, azért nehogy az ezüst elfogyjon: Rákóczi néhány ezer kemény tallér-küldeménynyel *vigasztalá meg vezérét*. Rákóczit Törökországban is csak a bohókás Forgács bír megnevetetni pajkos tréfaival. Például egyszer Rodostó körül az erdők közt vadászván a fejedelem s hívei: egy sáros forrásra bukkanának, melyben temérdek beteges török s görög nép fürdött, bele-bele hempergözve a sárba, s aztán a parton futkározva, mert azt tarták: csak így használ e forrás. Néhány bujdosó neki vetkezett, hogy ő is megpróbálja e keleti kúrát, neki vetkezett különösen Forgács, s nagy kövér testével végig hentergett az iszapban. Most nagy sárosan kilépett, hogy a commotiót megtegye, úgy de ő a szepesvári ugrás óta nem tud vala sebesen járni, csak sántikálni: előhozatá azért parádés szürke lovát, s azon ádámi állapotában, s rút sárosan felült az aranyos nyeregbe, sőt midőn a fejedelem s udvar előtt elvágatna: nagy negédes tartással elkezdett fennszóval commendérozni, mint egykor a hadseregeknek. . . .

E comicus jelenetre mind az egész bujdosók hadotára fakadtak, s még a mélabús Rákóczi sem tartóz-

tathatá mosolyát dévaj tábornokának bizarr tréfája fölött. —

Forgács, ha látta, hogy Rákóczi felettébb szomorú: ilyféle tréfákat gyakran gondolt ki a fejedelem fölvidítására.

Bottyán János. E véres száju kurucz is tudott enyelegni, tréfálkodni. Még legény korában tette azt a *tréfát*, hogy Érsek-Újvár várába a törökök közé egyes-egyedül bemenvén: a dervist ledobta a kövezetre a toronyból, a midőn az órát kiáltotta volna. . . . Később, kurucz generális korában, mikor egy atak alkalmával ugy bele löttek a czombjába, hogy majdnem holta napjáig sántított bele, azzal biztatá katonáit: se baj, hisz őt nem is a golyó találta, csak a fenyűforgács rugta meg, midőn a hidat faragó ácsok között járkált. Ugyanekkor tájban, hogy Pápát ostromolrá, a roham közben kikapcsoltak reá: három helyütt esett rajta lövés, s a golyódarabok fejét, nyakát majd elhordták; hadjáratairól levelet irván Károlyi Sándornak, ezen veszélyes esetét csak úgy *utóiratban*, enyelegve veti oda: „P. S. Én Pápán, bezzeg édes fiam, csak alig hogy el nem rúgtam a patkót, — mivel az vállamat, fejemet és orczámat csak alig hogy el nem vitte az kartács. . . . Három helyütt esett rajtam az lövés. . . . Édes fiam, az testamentom-tételen sem lehetett volna nagyságod jelen.“

Bottyán különben leveleit ilyenformán szokta volt stylizálni: „Édes jóakaró vice-ispán uram! Tegye meg, ezt tegye meg azt (előadja parancsait) . . . bizom az kegylmed igaz hazafiúságában, hogy így leszen; ha pedig meg nem teszi kegylmed: *vasba verettetem és Újvárba küldöm kegylmedet, az egész vármegye tisztjeivel együtt*; egyébiránt maradok kegylmednek jó barátja: commendérozó-generális Bottyán János.“

Bottyán lelkének könnyebb volt, ha egy-egy életzet vegyíthetett leveleibe még a legszomorúbb időkben is. Így a Bercsényi harc után, mikor az egész teher ugy szólván egyedül ő reá maradt, s pedig alig volt egy *maroknyi* hada, írja Rákóczinak:

„Ezeket a dánusokat (volt itt vagy hat dán ezred segítségül a kuruczok ellen) eleget hordják katonáim . . az étczaka is megcsapván külső strázsáját, s úgy az táborát: sokat özszvegázoltattunk benne; tanúlság: igen tudna az — kegyelmes uram — félni: *csak volna kitül*.“

Bottyánnak azonban leginkább eredeti magyar alakjában, gondolkodásmódjában s egynémely tetteiben nyilatkozik az erőteljes humor. Ám legjobb viczczét mégis akkor tette, mikor — hatvan-hetven esztendő korában másodszer is meg mert házasodni, még pedig egy 18 éves tüzről pattant gróf kisasszonyt vett el. Ekép mutatta meg, miszerint nem csak az ellenségtől, ha-

nem az asszonyoktól sem ijedt meg, s ép oly kemény vítéze volt Venusnak, mint Marsnak. *)

Node elég is lesz már a kurucz-históriákból, — nemde, Márton bátyám? Berekesztésül csak hozzám intézett *interpellatió*dra felelek tehát, miután az interpellatiókat annyira nem illik korunkban válasz nélkül hagyni, hogy még Schmerling úr is felelt néha rájuk.

Arról interpellálsz engem: mondjam meg, mit csinálna Bottyán, ha azzal a megmaradt fél szemével azokat a dolgokat látná, melyek *most* történnek?

Mit csinálna? . . . Én azt hiszem barátom, kiszúrná még azt a félszemét is! —

Es ezzel maradok tizenkét pontod által tizenkét-szeresen lekötelezted

Th—y K—n.

*) Bottyán egyszer, még dévaj fiatal korában azt a viczetet is tette — alkalmasint a Páter Jezsuiták iránti nagy szeretetből — hogy egy klastromban ebéd után a villájával a Loyola Ignác képeinek egyik szemét kiszúrta; annak se legyen kettő, ha már ő neki csak egy van! (Az Istenért! ezt csak sub rosa írom, meg ne tudja valahogy páter Lonkay, mert akkor reszkessz Byzan akárom mondani Debreczen!) T. K.

A régi jó időkből.

A nemzeties jellemek fénykorában szülőföldem mellett lakott Zengő Mihály főszolgabíró. A vármegyében nem volt nálánál népszerűbb ember. Egy tősgyökeres magyar nemes minden tulajdonával megvolt ő áldva, a mely erénykoszorút tudniillik a régi idők ambíciója, nevelési rendszere és szokásai képesek valának az érdemes halántékra illeszteni. Házánál rend, kegyelet és tisztaság uralkodott. Husz, harmincz év óta szolgáló cselédjei voltak. Szigoru volt, de a magát mindenkinék megadta. Hivatalos teendői körül pontos volt, mint a napóra, és lelkiismeretes, mint a haldokló beduin.

Felesége a vidék példányképe volt. Házánál és magaviseletében minden áron egyszerűsége törekedett. Gazdagok voltak ugyan, de a fényűzés száműzve lőn a házból. Vendégszeretet, egyszerűség és gazdaszonykodás volt házánál a jeiszó. Vezérelvül a régi római nők síriratát választá, tudniillik: „font és othon ült.“

Egyetlen leányuk a bájos Mariska, árvák és betegek védangyala volt. Mamája társaságában keresztényi örömmel kereste s vigasztalá ő a szenvedőket. Gondos édes anyja által okserű nevelésben részesült, mert a pamlatot a kamrával párosítani tudá, s a nőnem hivatása e két elem szerencsés összeolvasztásában nyilvánul.

Azon ártatlan tréfához — melyet közleni akarok, — a föntebbi jegyzeteknek, ugyan semmi közük sincs; azonban úgy vélem, hogy a családiás élet; eszélyes háztartás, házi nemes példák fölmelengetése a fogékony nemzedéknél viszhang és méltánylattal kell, hogy találkozzék. Most már szóljunk a tárgyhoz.

A főbíró bácsi szenvedélyes kártyás volt. Üres óráit tarokk parthie mellett szerette az öreg eltölteni. Apáink kártya mulatsága szórakozási eszköz levén in-

kább, mint nyervágy; nagyon természetes, miszerint ez ártatlan passió, jóra való becsületes embernél soh' se hagyott maga után duló nyomokat.

Faluja mellett egy mezővároskában szokott a főszolgabíró uriszéket tartani és sessiói konfektül tarokkozgatni.

Jelenleg a főbíró a városháznál terjedelmes családi karszékben üldögél. Háta megett nagy bajuszu vármegye hajdu ácsorog. Mellette régi barátja a helybeli plebánus foglal helyet. Az asztalon sziverősítő nektár documentumok aranylanak.

— Nagy pauza volt ám ez spectábilis barátom! szól az öreg lelkész a főbíróhoz.

— Az az: rég nem tarokkoztunk; felelt mosolyogva a főbíró.

— E bajon azonnal segíteni kell.

— Hé Péter?

— Tessék parancsolni, felel a hajdu, nádszálegyenesre billegtetve magát főbírája előtt.

— Több rendbeli utasítást adok kendnek. Először töltson pipát; másodsor: quaterka sok parádival; harmadsor: elő kell hívni Bernát urat.

— Értem tens főszolgabíró ur.

— Mulatságos dolog volt az kedves papom, a miért oly sokáig időztem a Székvárosban.

— Hogy hogy spectábilis?

— Hát a törvénytészen markális állapot adta elé magát, amelyen tíz ezer forintos malacz játszotta a fő rollét.

— Nem értem, monda bámulva Infulay plebánus.

— Könnyü pedig megérteni. Egy commodus táblabíró atyánkfia nem adta ki annak idején a tilalmasról behajtott malacot. A perköltség, és annak s. a. többije tízezer forintjába került.

— Mondhatom, hogy drága pecsenye.

— Lucullusi traktához is oda illenek.

— Méltóztassék parancsolni kedves uram bátyám! — szól a megérkezett Bernát fiskális.

— Én nem parancsoltam veled öcsém, hanem azért szivesen látlak. Ül j le.

— Köszönöm. Távoznom kell, sürgetős dolgom van. Nem is jöttem volna el hazulról, ha tisztelt bátyám velem nem parancsol.

— Ejnye eb a lelke, hisz itt tévesztés forog fenn . . hé Péter!

— Itt vagyok, instálom alásan.

— Na ha itt van kend, szaladjon vissza a városba. Térjen be kend a nagy boltba és invitálja hozzám az urat.

— Accurátusan meglesz.

— Már édes szép öcsém bocsáss meg, hogy ide fárasztottalak: „nem azt a Bernátot hívtam én, a kinek pénze nincs, hanem azt, a kinek pénze van.“

Péter hajdu tévedése oda magyarázandó, hogy két különböző familiájú Bernát lakott ugyanazon városban. Az egyik a tudomány és művészetnek szentelé nappalát, éjjelét. A muzsa papok erszénye akkor is üres volt, mint jelenleg. A másik Bernát árendált és spekulált. Persze meggazdagodott. Ez a világ folyása.

— A tekintetes ur kegyes parancsára megjelentem, — szól a valódi tarokkhivatású Bernát.

— Jól van István ur. Na most már toppozhatunk.

B. G.

Magyar Miska és a centralista.

Centralista. No bruder, itt a kezem! Látod, hogy én nyújtom feléd.

M. M. Látom ám, csakhogy azt nem tudom a tenyeredből, hogy barátságot akarsz-e kötni velem, vagy valamit akarsz tőlem kapni?

Magyar Miska. No hát, ne mondd, hogy én nem közelítek, itt a kezem.

Centralista. Látom bizony, csakhogy azt nem tudom a markod állásáról, hogy adni akarsz-e valamit, vagy hasba akarsz ütni vele?

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országot 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.